

Иако је доласком на престо САД обећавао много и уливао велику наду и оптимизам свим Американцима у боље сутра, Барак Обама се изгубио, а евидентно и урушио сопствени кредибилитет чињеницом да о многим стварима није самостално одлучивао. Поврх свега „Обама је на уранку“ већ одлучио да „лојалним“ грађанима саопшти да креће у нову предсједничку кампању заказану за новембар 2012. године.

Предизборна обећања су потпуно гурнута у један замрачени ћорсокак, а америчка нација стављена у положај социјалне и економске нестабилности и неизвјесности. Како је само Барак емотивно и сликовито објашњавао на предизборним говорима „како ће се Америка препородити и повући из свих ратова“ мислећи на Авганистан и Ирак, а данас све то изгледа као једна велика шарена лажа која се продавала америчким грађанима „на мало“. У Авганистану свакодневно зује америчке беспилотне летјелице које убију више цивила него наоружаних Талибана, јелте, потпогнутим од стране Ал Каиде.

Кад Роберт Гејтс каже да се од Авганистана жели направити нормална држава онда се зна нашта се мисли – државу која ће увијек имати кратак фитиљ и која ће у сваком тренутку експлодирати, а Америка то данас и чини тиме што даје подршку подјеле Авганистана на сјеверни и јужни оперативни организованих преко кантона. Понекада и сам помислим колико је јадан Хамид Карзаји који је био увучен у пројекат Пентагона који је за циљ имао стварање независног Авганистана после инвазије Совјета и Американаца. Само се питам који је то суверенитет авганистанске власти „као самосталне државе“. Но добро, Авганистан је само једна од ексклузивних обећања првог човјека Бијеле Куће, а о другој – Ираку да и не говоримо. Амерички маринци, истина, у Ираку више не иду на борбене линије али се свјесно држе у баракама и то безмало њих 50.000. Дакле, једно од кључних питања Обаме није ријешено, а као уље на ватру свему томе дође интервенција у Либији која је свијету показала још један подвиг суперсиле.

Америчка авијација је до сада највише допринијела слабљењу војних капацитета Гадафија тако што је прва мета био либијски ПВО, а затим и разна дјеловања на лако уочљиве мете америчких невидљивих авиона са стелт технологијом – оклопна возила.

Увјерен сам да многе ствари Обама није желио тако да се одвијају, међутим јасно је да он као врховни лидер није одлучивао о виталним стварима своје спољне политике.

Главне конце цијеле приче повлачили су као и увијек Пентагон и Стејт департмент, а повлачиће га још много пута независно од мишљења Бијеле куће. Заиста је било смјешно гледати како Обама даје налог за пренос борбене готовости НАТО у акцијама у Либији тако што је рекао „да се Америка из свега повлачи и да неће више да учествује у авијацијским дјеловањима против Гадафијевих снага“. Ствар је очигледна. Америчка авијација је до сада највише допринијела слабљењу војних капацитета Гадафија тако што је прва мета био либијски ПВО, а затим и разна дјеловања на лако уочљиве мете америчких невидљивих авиона са стелт технологијом – оклопна возила. Америка је „врашки“ одрадила свој посао, сад нема никаквих сметњи да се лагано и повуче. Хајде што ће Америка умањити своје учешће него што ће то додатно показати Американцима да Обама није дослиједан у својим ставовима и принципима за које се залагао од првог преласка прага Бијеле куће, а то је Америка без учешћа у сукобима. То што је он први црни предсједник у историји САД не ослобађа га одговорности. Заиста, ови што уручују тзв. „Нобеле“ требају да се преиспитају коме дају такве високе међународне награде, а већ разлог све довољно говори „због Обаминих настојања за јачање дипломатије уручује му се Нобелова награда за мир“. Ако је тако онда наш Дража Михајловић треба да добије орден првог човјека у антифашистичкој борби и одбрани српског народа од даљег вршења геноцида у Другом свјетском рату. Рехабилитација му не гине.

Што је најгоре од свега Обама је искључиво Нобела за мир добио једним великим али тајним међународним инцидентом, а он је уско повезан са ракетним и антиракетним штитом у Пољској и Чешкој. Ко је икада рекао да је Америка одустала од тог пројекта? Да ли је Америка икада истински одустала од било ког пројекта у својој историји? Ови из Нобела или су неки тајкуни или неки амерички монополисти или неки неискусни питомци, али градити тезу на томе да је Обама спријечио нови хладни рат – нису нормалне.

Као друга теза повлачи се питање смањења нуклеарног наоружања. Ок, СТАРТ 2 је потписан, али гдје ће се нуклеарне бојеве главе уништити ? Да ли заиста неко вјерује у смањење стратешког наоружања које даје епитет војне-глобалне силе ? То служи као увертира за манипулисање свијетом и само наивни могу да повјерују у таква ријешења и некаква потписивања.

Знам да је спољна политика пуна искушења и пуна ствари које се морају детаљно анализирати и проматрати али неке ствари се не могу прикрити. Најбољи примјер јесте резолуција 1973 у вези Либије која се првенствено фокусира на зону забране лета, ембарго на оружје и остало. Прво, међународна забрана лета не значи аутоматски војну авијацију изнад нечије територије, а друго што је потпуно неморално да једна држава напада владине снаге због очигледне жеље за напредовањем побуњеника... хоћу рећи племена на челу са поглавицама. Друго, увођење међународног ембарга на оружје значи

потпуну блокаду граница одређене земље и недозвољавање протока оружја било коме у држави која је под ембаргом, а ми сад као неми и мутави посматрачи треба да вјерујемо западној пропаганди која каже „да је све транспарентно?“ Да је све транспарентно побуњеници би поодавно остали без наоружања и муниције, овако интернетом и медијима шарају слике из Либије које приказују побуњенике са М-16 и најмодернијим америчким наоружањем.

Једини основ због којег Обаму вриједи похвалити у његовом предсједничком мандату јесте социјална сфера, тј. спровођење здравствене реформе у цијелој држави.

Најбољи примјер јесте резолуција 1973. у вези Либије која се првенствено фокусира на зону забране лета, ембарго на оружје и остало.

Што се тиче економске ситуације у САД тренутно је незапосленост пала за 8,8 одсто, што даје добар и оптимистичан разлог опоравка привреде САД у наредном периоду. Томе је доста кумовала и Кина куповином америчких државних обвезница у вишемилионским износима. Међутим, и даље администрацију брине онај највиши сегмент умањења средстава, а то је дефицит који се сматра да ће у овој фискалној години достићи цифру од 1,645 трилиона долара.

Како год, Америка има најприступачнија тржишта и берзе које зарађују мегаломантске зараде. Можемо ми сматрати да Америка „грца у буџетском дефициту“ али се то у јавности не види, напротив. Кинези су први на листи који највише извозе у Америку и који због тога стварају спољноизвозни суфицит, а на чему профитирају обје државе. Нарочито се то може примјетити на берзама гдје се тргује вриједносним папирима, златом, хартијама од вриједности, девизама...

Сви ми треба да будемо свјесни да Обама није Америка и да ни у овом тренутку „Обамина ријеч није задња“. Кажем то због тога што се у јавности ствара слика да је глас Америке у ствари глас Обаме. По том питању се највише питају Стејт Департмент, Пентагон, Конгрес, Сенат... а сам Обама ту дође као неко ко је народу обећао „нешто“, а питање је да ли ће се нешто и остварити. Ево, ми смо свјedoци да он ниједно своје предизборно обећање сем здравствене реформе није остварио. Друго, његова функција је дубоко резервисана за опозицију, а то су у овом случају републиканци. Нарочито мора да уважава њихове ставове послје конгресних избора у коме су републиканци добили

Обама на уранку

Пише: Стефан Драгичевић
петак, 08 април 2011 20:37

највеће повјерење и сада су већина у тој институцији.

Обама мора да рedefинише своја изборна обећања и да америчкој јавности каже до када Америка мора да трпи жртве у Ираку и Авганистану, до када мисли да подржава и наоружава Тајван којег Кина сматра својом територијом, каква је политика Америке према Западном Балкану, до када мисли да држи ембарго на Куби, каква је политика са имигрантима, борбе против сомалијских пирата, која је политика према Русији, Кини, Индији и низ других ствари.

Дакле, Обама мора да рedefинише своја изборна обећања и да америчкој јавности каже до када Америка мора да трпи жртве у Ираку и Авганистану, до када мисли да подржава и наоружава Тајван којег Кина сматра својом територијом, каква је политика Америке према Западном Балкану, до када мисли да држи ембарго на Куби, каква је политика са имигрантима, борбе против сомалијских пирата, која је политика према Русији, Кини, Индији и низ других ствари. Умјесто да се сада бави тим питањима и да на неки начин поврати своје пољуљано бирачко повјерење које је спласнуло више од 40% он јавности саопштава да ће се кандидовати и за наредне изборе 2012. Није ми јасна његова тактика односно тактика Демократске странке, јер он иза себе мора да има резултате па тек онда да саопшти јавности „шта већ има да каже за наредне изборе“. Природно је да сваки политичар, а нарочито предсједник када дође на неку функцију прво мало лута и тумбара, али Обама превише нагли у својим одлукама и јавним иступима.

Сада му опет гори под ногама јер се буџет за текућу фискалну годину не усваја, а кочи га исти онај Конгрес у коме је изгубио изборе. Е па, драги Обама кандидовао си се, добио повјерење грађана, преузео одговорност, сад је ред да се мало снађеш, а не да мислиш на следеће изборе.